

DIAKONUTDANNINGEN — NOEN «BRUKER SYNSPUNKTER»

AAGE MÜLLER-NIELSSEN
er generalsekretær i Oslo Indremisjon

Til et emne-nummer om diakonutdanningen har redaksjonen bedt meg om å komme med noen meninger om saken fra «bruker-siden», nærmere bestemt fra en av de institusjoner som trenger diakoner til variert institusjonsdrift.

Som bakgrunn for det følgende vil det være nyttig å si at vi i Oslo Indremisjon betrakter vår virksomhet i de mangfoldige institusjoner innen alkoholistomsorg, psykiatri og eldreomsorg som spesialiserte arbeidsoppgaver i kirkens diakoni. Vi trenger derfor ikke bare dyktige fagfolk i de forskjellige yrkeskategorier, men er ustanselig på jakt etter diakoner. Det vil si kvalifiserte medarbeidere som i tillegg til sin kompetanse som sykepleiere, sosionomer eller hva det måtte være, er utdannet som diakoner. Det vil for meg igjen si at deres utdanning er basert på teologiske forutsetninger.

Og dermed er vi midt inne i de kompliserte og omdiskuterte spørsmål dagens diakonutdanning står overfor. Når jeg sier «teologiske forutsetninger», sikter jeg til den forståelse av grunnlag og målsetting som gir seg av kirkens diakonale oppdrag. Meget kort sagt: Diakonene må få en utdanning som gir yrkesfaglig og teologiskfaglig kompetanse til å dra omsorg for og behandle mennesker på basis av det kristne syn på mennesket slik det uttrykkes i Bibelen.

Våre behov er ikke dekket dersom vi får faglig dyktige og personlig fromme medarbeidere som i praksis har fag og tro som disintegreerte deler av sitt liv og arbeid. På den annen side kan vi heller ikke gjøre oss nytte av teologisk og sjelesørgerisk skolerte medarbeidere uten skikkelig fagutdanning i en eller flere av de disiplinene som gir fagkompetanse i helse- og sosialsektoren.

Jeg formulerer meg såpass spisst og ubeskyttet for å forsøke å få frem hva vi trenger: Diakoner som gjennom sin utdanning har fått kunnskap og innsikt som på samme tid og integrert er sosialhelsemessig fag og teologi og kristen tro. Det er uten tvil det vanskeligste mål som kan settes, fordi vi på så mange måter har lang vei igjen. Men skal de diakonale institusjoner ha noen fremtid med mening i, kan vi ikke fire på de mål og krav som her er stikkordsmessig beskrevet. I dagens situasjon er det kanskje først og fremst nødvendig at vi sier til oss selv og hverandre at vi ikke i en vanskelig og opphetet de-

battsituasjon må gi opp i de forsøk og det arbeid som er påbegynt ved å velge en eller annen forenkling.

Det vil være en forenkling dersom man nå velger å redusere på kravene til utdanningen som gir seg av samfunnets kompetansekrav i de forskjellige yrkeskategorier. Institusjonsdiakonien kommer i en fortvilet situasjon hvis man nå slår inn på en diakonutdanning der kirken ut fra hva som beskrives som kirkens behov, former krav og opplegg som ser bort fra en sekulær fagkompetanse. Det er tenkelig at menighetsdiakonien kan bruke slike eventuelle diakoner, skjønt jeg tviler også på det. Saktens er det all grunn til å spørre hva som er galt i forholdet mellom menighetsdiakonien og de diakoner som i dag utdannes, for hverken søkningen til menighetsstillinger eller de erfaringer som gjøres er særlig oppmuntrende. Men som sagt: Jeg tror det er en forenkling som vil få ødeleggende følger for diakonien i sin helhet om man gir opp forsøkene på å kombinere sekulær-faglig og teologisk utdanning.

Tross en på mange måter fastlåst situasjon, må vi sette nye krefter og

ny tro inn på å realisere den ambisiøse målsetting som ble nevnt ovenfor, og som vel hele tiden har ligget til grunn for utbyggingen på Diakonhjemmet. Etter mitt skjønn må veien videre gå via en konstatering av avklarende forskjeller i diakonisyn til felles møte i de konkrete og hverdagslige utfordringer enhver diakon og diakoniinstitusjon står overfor. Det er vel flere enn oss i Oslo Indremisjon som har erfaring for at det går an på en konstruktiv og oppbyggelig måte å gå inn i dette tverrfaglige arbeid med noe varierende syn, men med felles mål.

Altså: Vi som står med åpne stillinger i institusjonene, ønsker oss dyktige fagfolk innenfor de forskjellige yrkeskategorier, kristne fagfolk som har fått hjelp til å forstå sitt arbeid helt inn i den praktiske metodikk ut fra det bibelske grunnlag, modne kristne mennesker som kan dra omsorg for og behandle medmennesker både sjelesørgerisk og sekulær-faglig forsvarlig. Kommer diakonutdanningen til å gi oss dette, eller må vi også fortsatt utvikle slike medarbeidere selv?
